

РЕШЕНИЕ

№ 419

гр. Варна, 16.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ТО, в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Мария К. Терзийска

Членове: Диана К. Стоянова
Елина Пл. Карагъзова

при участието на секретаря Албена Ив. Янакиева
като разгледа докладваното от Мария К. Терзийска Въззивно гражданско дело № 20253100500364 по описа за 2025 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба на М. К. А., чрез проц. представител, вх. № при ВРС 104840/30.12.2024 г., против Решение на ВРС № 4311/01.12.2024 г. по гр.д. № 1733/2024 г. по описа на съда, в неговата цялост.

Според жалбоподателя решението е постановено при неправилно приложен материален закон, поради което и следва да бъде отменено с произтичащите от това последици. Поддържат се аргументите от първата инстанция, че по основния спорен момент относно потреблението на процесното, фактурирано количество вода, ответното дружество не е провело доказване. Счита, че след като се установява, че имотът не се обитава, като се има предвид, че показанията и на монтирания нов водомер към датата на СТЕ са нулеви, то правилното остойносттаване на количеството вода е ирелевантно. На тези и други основания, моли за отмяна на решението и уважаване на иска.

В срока за отговор по жалбата, въззиваемата страна е процесуално пасивна.

Въззивникът, в съдебно заседание чрез упълномощен процесуален представител, поддържа жалбата и претендира присъждане на разноски.

Въззиваемата страна, не се явява, редовно призована, не изпраща представител. В нарочна молба, депозирана в деня на заседанието, желае съдът да потвърди обжалваното решение и присъди юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като приема, че е сезиран с редовна и допустима за разглеждане въззивна жалба, депозирана от лице, легитимирано чрез правен интерес от обжалване, след съвкупен анализ на доказателствения материал по делото приема за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Решението на ВРС е валидно и допустимо, поради което и съдът е ограничен при преценка законосъобразността на акта от доводите, развити в жалбата и проверка за приложението на императивни правни норми.

Пред РС Варна е заведен установителен иск от потребител на ВиК услуги против доставчика на услугата, за недължимост на сума в размер на 2035.19 лева, начислена за потребено количество вода от водомер с фабричен № *****, канал и пречистване, за периода от 11.10.2021 г. до 24.11.2022 г. включително, за което издадена фактура № ***** от ***** г. при твърдения, че количеството вода не е потребено, регулярен отчет на водомера на абоната не е извършван в нарушение на норми от Общите условия (ОУ) на ВиК дружеството, а ако са приложими конкретни разпоредби за служебно определяне на ползвани кубичи вода, респективно начисляване на суми, то не е приложен правилният алгоритъм. По подробно развити в исковата молба съображения се претендира неговото уважаване.

Аргументите в отговора, депозиран от ВиК дружеството са за неоснователност на претенцията с доводи, че показанията на водомера са отчетени правилно от служителите на ответника при посещение на адреса на абоната, съпоставените данни с тези от последното отчитане (служебно начисляване) сочат на разлика, която следва да бъде остойностена и заплатена от абоната по действащите цени, правилно приложени към времевия период.

Пред въззивната инстанция не се повдига спор по въпроса за качеството на потребител на ВиК услуги на ищцата М. К. за обект, съставляващ недвижим имот, собствен на К., находящ се в гр. *****.

От доказателствата по делото се установява, че в описа на отчетите на абонатен номер ***** за периода 12.10.2021 г. до 09.12.2022 г. (л. 94 по делото на ВРС), е отразено на дата 12.10.2021 г. самоотчет на абоната, приет от ВиК дружеството с показания 465 куб.м. на водомер *****, респективно остойностени спрямо предходните показания като потребени, 25 куб.м. вода.

За следващите отчетни периоди до 24.11.2022 г. в описа са начислени средно потребени количества вода като във вида на отчета е посочено „неотчетен“.

На 09.12.2022 г. е направен запис, в който отразено, че с протокол № ***** от дата 24.11.2022 г. са установени показания на водомера от 1063 куб.м. като спрямо последното служебно показание от 515 куб.м. са приети за потребени 548 куб.м. вода.

Във връзка с доводи по иска, че количеството вода не може да бъде потребено, заключенията и по двете СТЕ, изготвени в първата инстанция, които в тази си част са непротиворечиви и съдът зачита като обективни и компетентни, сочат обратно, а именно, че 548 куб.м. вода могат да преминат през водомер с технически характеристики като процесния за по-малко от месец, респективно доводите за основателност на иска на тази плоскост въззивният съд не споделя. Твърдението на ищцата, че апартаментът видимо е необитаем (снимки направени от експерта, изготвил повторната СТЕ в първата инстанция при огледа на обекта) се споделя с оглед и събраните от ВРС гласни

доказателства, но е очевидно, че в жилището е извършван основен ремонт и няма данни ползването на вода при ремонтните дейности, каквато ноторно се потребява, да е от друг водоизточник (извън процесния обект).

Ищцовата страна настоява, че искът следва да бъде уважен и поради неспазване от страна на ответника на собствените му ОУ и по-специално разпоредбата на чл. 23 ал.1 за ежемесечно отчитане на водомера. Както по-горе бе посочено в тази връзка обаче, в процесния период очевидно ищцата не е обитавала жилището поради ремонтни дейности.

Следователно, доказателства, че на ежемесечните дати на отчитане на водомерите ищцата е присъствала лично или е осигурила присъствие на представител, по делото няма. Поради това на задължението на доставчика на ВиК услуги да отчита регулярно потребеното количество вода следва да се противопостави задължението на потребителя, в случаите, в които не може да осигури представител (включително по обективни причини), по реда на чл. 24 ал.3 от ОУ да инициира процедура по уточняване с ВиК оператора извършване на отчитане в удобно за двете страни време, в срок не по-дълъг от една година от последното отчитане. Отсъстват ангажирани доказателства и в тази насока от ищцовата страна.

Затова, обстоятелството, че в периода от самоотчета до датата на съставяне на протокол № ***** – 24.11.2022 г. са начислявани символично кубични вода служебно не води до извод, че това количество е реално или близко до реално използваното от потребителя.

На 24.11.2022 г. е съставен протокол № ***** от служители на ВиК оператора и представител на ищцата, на когото е връчено и копие от протокола за запознаване. Констатациите на частния свидетелстващ документ обвързват засегнатата страна и са й противопоставими, поради неуспешно проверяване на формалната доказателствена сила. Още повече в протокола е посочено, че проверката е по повод молба на страната от 17.11.2024 г.

При проверката на спорния водомер № ***** е констатирано, че показанията са 1063 куб.м. и липсва пломба на холендера. Посочено е, че има втори водомерен възел с монтиран изправен технически и с пломба на холендера водомер с показания „0“ куб.м. Описано е, че водомерите работят. Възражения от страна на потребителя не са отразени в протокола.

На 25.10.2023 г. от ДЗЗД „Хидроинстал“ е монтиран нов водомер, с който подменен процесният. По отношение показанията на демонтирания уред е отразено в талона за пломбиране – 604, а в графа „пломба“ е посочено „не се чете“ (л. 8 по делото на ВРС).

На настояването на ищцата, че в условия на евентуалност, съдът следва да зачете показанието от 604 куб.м. и на тази база определи дължимата стойност, следва да бъде противопоставено категоричното заключение на вещото лице по СТЕ, изготвено допълнително в настоящата инстанция.

От същото се установява на първо място, че водомер с № *****-2011 г. има заводска пломба и малки следи по корпуса. Поради това, не става ясно в талона за пломбиране на водомера дали „не се чете“ не касае заводската пломба.

На следващо място, експертът е категоричен, че холендерна пломба на спорния водомер няма. При това следва да се приеме за обективно и компетентно дадено заключението, че при отсъствие на пломба на холендера,

показанията на средството за отчитане могат да бъдат манипулирани по посочения начин: водомерът връща показания при подаване на обратен въздушен поток, а липсата на пломба върху холендерната гайка дава възможност за нерегламентиран демонтаж и човешка намеса върху показанията.

При какви обстоятелства и кой е демонтирал холендерната гайка е въпрос, релевантен в хипотезата на чл. 51, т.1 предл. 2 от Общите условия на ВиК дружеството, съгласно която отговорността на потребителя отпада ако нарушаване целостта на пломбите на средството за измерване не е породена от негови действия. Няма нито данни, нито доказателства по делото, премахването на холендерната гайка да е станало от служители на ВиК дружеството, които само са констатирали нейната липса. Следователно, собственикът е задължен за заплащане на преминалото през средството за отчитане, водно количество, по реда на чл. 49 от ОУ.

Поради това, неоснователни са развитите в жалбата съображения за приложимост на други разпоредби на Общите условия при определяне на количествата потребена вода, респективно размера на задълженията.

Съгласно чл. 49 от ОУ, разходът на вода се изчислява по пропускателната способност на водопроводната инсталация непосредствено преди водомера при 6 часа потребление в денонощието и изтичане на водата със скорост 1 м/с, за периода до предишен реален отчет, но не по-дълъг от 6 месеца.

Направеният отчет от ответното дружество е в полза на потребителя, тъй като тази разпоредба не е приложена и предвид заключението по СТЕ, че количеството от 548 куб.м. може да премине през водопроводната мрежа за 23 дни. Освен това, разпределението на потреблението за целия период всъщност води до определяне на дължими суми на по-ниска цена за част от периода, също в полза на потребителя. В спорния период цената двукратно е повишена съответно с решения на КЕВР № БП-Ц-46/30.12.2020г. и Ц-13/29.06.2022 г.

При гореизложените изводи, съдът счита, че искът е недоказан по основание, а поради сходни мотиви с тези на първата инстанция и идентичност в крайния извод, обжалваното решение ще бъде потвърдено.

Разноски се следват на въззиваемата страна като съдът определя размер на юрисконсултското възнаграждение, в минималния, дължим на осн. чл. 25а ал.3 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съответен на извършените действия от въззиваемата страна по делото.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение на ВРС № 4311 от 01.12.2024 г., постановено по гр.д. № 20243110101733 по описа на същия съд.

ОСЪЖДА М. К. А., ЕГН *****, гр. ***** да заплати на „Водоснабдяване и канализация – Варна“ ООД сума в размер на 50

(петдесет) лева, разноси за процесуално представителство пред ОС Варна, на осн. чл. 78 ал.3 от ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, по аргумент на чл.280 ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____